

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387624368/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

inat. Gaae Du selv ud min Hjerte; og see vel til baade i Haven og paa Muren, om der ikke skulde være andre Kjendtegn paa et hermeligt Stevneføde.» – «Det vil jeg, sandt for Herren! ogsaa» svarede han, og gik.

Undersøgelserne lod ham opdage: at langs hen med Muren var Duggen aftraadt, og Græsset nedtraadt: at i en Gang som førte til den nordre Stakitport, var i Sandet synlige Trad frem og tilbage: samt at udenfor Porten havde staaet en Hest bunden, der havde trampet, og skrabt.

«Jeg vil, sandt for Herren!» – saaledes sluttede han sin Beretning, – «hellere vogte hundrede Gedder, end een ung Pige, naar hun faaer Nøgger. Synes Du som jeg, Mama! saa ville vi skikke hende tilbage og det i denne velsignede Dag. Saa faaer din Broder selv passe paa hende, det bedste han veed og kan.»

«Ja, min Hjerte! lad os det!» sagde hun – «Men» – lagde hun til – «er det ikke det sikkerste, at vi følge selv med; for sende vi hende allene bort, hvem veed saa hvad hun kunde hitte paa? Og Kudsken og Tjeneren kunne vi ikke forlade os paa» – «Du har ret Mama!» svarede han. «Det siemmeste er: hvordan vi skulle faae hende herfra paa en god Maade; for Magten vil jeg paa ingen Maade bruge. – Det var dengang jeg paatog mig at være Vildtvogter; men det skal sandt for Herren, blive sidstegang!» –

«Lad Steen gaae op til hende!» siger Fruen, og spørge: om hun har Lyst at gjøre en Tuur med til H... Jeg gik; og see! hun havde strax Lyst, og kom heel paaklædt ned endnu førend de Gamle vare blevne færdige. – Der blev slet ikke talt noget om den formentlige Fenstren; og vi rullede af alle fire. – Midtvejs omtrent mellem A... og H... ligger en lille Bye, hvis Navn jeg heller ikke er for at tilkjendegive. I Byen boede en Præst, hvis Hauge rakte lige ud til den Vei, vi havde at kjøre. Som vi kom hen derimod, see vi Præstens Gartner – som elers var en ret belevn Mand – en Kjøbenhavnner – Han plukker Blomster, og binder dem sammen i Smaakoste. – Da vi næsten ere komne lige ud for ham, lader det til, som blev han os nu først vaer. Han hilser, nærmer sig hurtigt, og springer over Diget til Vognen, idet han beder Kudsken holde. «Maae jeg ha' den Ære» raaber han «at offerere Herskabet nogle af mine Levkøjer! Jeg troer neppe der findes saa fuldkomne andensteds i Jylland.» Man takkede og modtog de blomstrende Foræringer. «Naar de kommer til Staden,» lagde han til,